

ת"פ 1171/01/12 - מדינת ישראל נגד אוסאמה אלעדם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 1171-01-12 מדינת ישראל נ' אלעדם
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד מיכל אפלבוים

המאשימה

נגד

אוסאמה אלעדם ע"י ב"כ עו"ד עלאא
מסארווה

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות טיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו באישום השני ועל הרשעתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 1(12) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, המיוחסת לו באישום הראשון.

להלן נימוקי:

- כתב האישום שלפניי מכיל שני אישומים.
על פי עובדות האישום הראשון, בתאריך 27.12.11 בשעה 05:30 לערך, בפינת הרחובות בן יהודה ובוגרשוב בתל אביב, שהה הנאשם, שהינו תושב האזור בתחומי ישראל כשאין ביזו אישורי כניסה ושהיה כדון.
בנין מעשה זה הואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952.
על פי עובדות האישום השני בכתב האישום, בין התאריכים 13-15.12.10, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התפרץ הנאשם לביתה של נור אלגרב (להלן: "**המתלוננת**"), ברחוב אלעזר בן דוד 3 בתל אביב (להלן: "**הבית**") בכך ששבר את מנעול דלת הכניסה ונכנס פנימה.
באותן הנסיבות, גנב הנאשם מהבית תכשיטים שונים, טלוויזיה, בגדים, נעליים וכסף מזומן, רכושה של המתלוננת, ללא אישורה ובמטרה לשלול את הרכוש שלילת קבע.
על כל אלה הואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב - 1952, בעבירה של התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, על פי סעיף 406 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ובעבירה של גניבה, על פי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
בתשובותי לכתב האישום הודה הנאשם, באמצעות בא כוחו, בעובדות האישום הראשון וכפר בכל עובדות האישום השני.
אין מחלוקת כי הטענה, לפיה שהה הנאשם בישראל שלא כדון בין התאריכים מושא האישום השני, היא פועל יוצא מהטענה לפיה ביצע הנאשם, במהלך אותם ימים, את עבירות ההתפרצות לבית בתל-אביב והגניבה מתוכו.
3. אין מחלוקת כי האישום השני מבוסס כולו על טביעת אצבע של הנאשם שנמצאה בבית על גבי אריזה של נורה/נורות.
כיום, כיום אין עוררין כי ניתן לקבוע בוודאות מוחלטת את זהותו של אדם על פי טביעות האצבע שלו ואין חולק על כך שניתן לבסס הרשעה בפלילים על סמך הימצאותה של טביעת אצבע בלבד, ללא ראיות נוספות.
עם זאת משקלה של טביעת האצבע משתנה בהתאם למיקומה בזירה, משקל טביעת אצבע על חפץ ניח תגא גבוהה יותר ממשקל טביעת אצבע על חפץ נייד. וכך נקבע בע"פ 7293/97 ז'אפר ואח' נ' **מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 460:
"אנמם, מציאת טביעת אצבע זרה בזירת העבירה מהווה ראיה לכאורה כי בעל טביעת האצבע היה מעורב בביצוע העבירה, ובאין הסבר סביר להימצאות טביעת האצבע, עשויה היא להספיק להרשעה. ברם, משקלה של ראיה זו פוחת מקום שטביעת האצבע נמצאה על חפץ נייד."
מאחר שבעניינינו נמצאה טביעת האצבע על גבי חפץ נייד הנגלעה מחלוקת בין הצדדים בנוגע למשקלה להוכחת נוכחותו של הנאשם בבית במועד הרלוונטי לאישום השני. בעוד המאשימה טוענת כי טביעת האצבע שנמצאה בזירה מוכיחה את נוכחותו של הנאשם במקום ובתוך כך גם מעידה כי הוא זה שהתפרץ לדירת המתלוננת וגנב מתוכה חפצים שונים, טוענת ההגנה כי אין בטביעת אצבע זו כדי לבסס את נוכחותו של הנאשם במקום.
4. כדי לבחון את משקלה של טביעת האצבע שנמצאה, להוכחת נוכחותו של הנאשם בבית, על המאשימה להוכיח ראשית לכל, מעבר לכל ספק סביר, את מקום המצאה המדויק של טביעת האצבע.
היה וייקבע כי הוכחה במידת הוודאות הדרושה מיקומה של טביעת האצבע יהיה מקום לבחון האם ניתנה לנאשם ההזדמנות לתת הסבר להימצאות טביעת האצבע במקום בו נמצאה ואם ניתנה לו ההזדמנות האם נתן הסבר מניח את הדעת, שיש בו כדי לעורר את הספק הסביר במשקלה של טביעת האצבע להוכחת אשמתו.
5. לאחר בחינת הראיות בתיק הגעתי למסקנה שהמאשימה לא עברה את המשכונה הראשונה, קרי: לא הוכיחה במידת הוודאות הנדרשת בפלילים את מקום המצאה המדויק של טביעת האצבע.
במה דברים אמורים?
המאשימה הצליחה להוכיח כי טביעת אצבעו של הנאשם אותרה על גבי אריזה לנורת חשמל, שנמצאה בביתה של המתלוננת.
עם זאת לא עלה בידה של המאשימה להוכיח את מקום הימצאה של טביעת האצבע על האריזה, האם על אריזת הניילון החיצונית - העוטפת את קופסת הקרטון של הנורה - או על האריזה הפנימית - על גבי קופסת הקרטון.
לגבי שאלת מיקומה של טביעת האצבע העידו שניים - המתלוננת ויצחק חזות, שבתקופה הרלוונטית לאירוע היה חוקר זירה במרחב יפתח ואשר ערך דו"ח העתקת טביעות אצבע בביתה של המתלוננת (להלן: "**חזות**").
בהודעה שמסרה **המתלוננת** במשטרה, כשבושתיים לאחר אירוע ההתפרצות לביתה ולאחר שנמצאו טביעות אצבעותיו של הנאשם על אריזת הקרטון, סיפרה המתלוננת כי מעל לארגז כלים, ממנו נגנבו כלי עבודה, הייתה מונחת "**קופסת נורות**".
במהלך חקירתה הנגדית הסבירה המתלוננת, לשאלת בא כוח הנאשם האם עשתה שימוש בנורה, כי הנורה הייתה בתוך הקופסה ושדובר היה ב- "**2 חבילות עטופות**", אותן רכשה עבור לכניסתה לבית, כנראה בהום סנטר.
על פי גרסה זו טביעת האצבע אמורה הייתה להימצא על גבי האריזה החיצונית, קרי: על גבי הניילון, בו הייתה עטופה חבילת הנורות.
אל מול גרסה זו עומדת גרסתו של **חזות** אשר במועד נטילת דגימת טביעת האצבע רשם פתקית בכתב יד ובה ציין כי זה "**הועתק מאריזה למנורה. הייתה נתונה בתוך שקית והוצאה משם**".
מירשום זה לא ניתן ללמוד האם המעתק נלקח מהאריזה החיצונית - ניילון או מהאריזה הפנימית - קופסת הקרטון.
אף שלדברי חזות לרוב יש צילום של הזירה, אין מחלוקת שבמקרה זה חזות לא צילם את זירת האירוע, את מיקום הקופסה בזירה, את מצב הקופסה האם הייתה פתוחה, כטענתו, כפי שיוהר בהמשך, או סגורה, כטענת המתלוננת ודאי לא את המקום ממנו ניטלה דגימת טביעת האצבע.
בסתירה לעדות המתלוננת לפיה הנורה נמצאה בתוך הקופסה העיד חזות, למעלה מ-4 שנים לאחר האירוע ועל פי זכרונו, כי הנורה לא הייתה באריזה אלא "**הוצאה ונשארה בדירה על השולחן**".
בינוד לגרסת המתלוננת לפיה היה מדובר בקופסת מנורות - בלשון רבים - העיד חזות כי למיטב זכרונו לקח אריזה בודדת שנפתחה, כשאת זכרונו ביסס על הריצולו לפי "**אם זה לא היה נפתח - לא הייתי ננוע בזה**".
כל שציינת עד כה אולי אינו מצביע על סתירות מהותיות.
הסתירה המהותית נוגעת לשאלה האם המעתק ניטל מאריזת הניילון, כפי, שכאמור, עולה מגרסת המתלוננת, או מאריזת הקרטון, כגרסת חזות שהעיד כדלקמן: "**לא העתקתי מצולפון אלא מהאריזה... זה מה שאני זוכר. לא העתקתי מצולפון**".
חזות אף הסביר את ההיגיון שמאחורי גרסתו "**אם אני מעתיק מאריזה חיצונית, אני מציין שזו אריזה חיצונית ולוקח בחשבון את האפשרות שזאת הטביעה של מי שזה נקנה ממנו**".
לחוסר הבהירות בנוגע למקום הימצאות טביעת האצבע הוסיף חזות, בעדות נוספת שמסר, לבקשת ב"כ המאשימה, ובה סיפר, לאחר שהמעתק הוצג בפניו ובתשובה לשאלת ב"כ הנאשם, כי המעתק הועתק מהנורה עצמה וכדבריו "**יש ראיה שזה הועתק מנורה בלול הכיתוב**".
ניתן היה די בקלות להוכיח את המקום ממנו הועתקה טביעת האצבע לו טרחה המאשימה להגיש כראייה את המוצג ממנו הועתקה טביעת האצבע, שאז ניתן היה לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים האם המעתק הורד מהצולפון שארו את החבילות שהכילו 6 נורות כל אחת, או מהקרטון הפנימי, לאחר שאריזת הניילון נפתחה או שמא על הנורה עצמה.
הרלוונטיות לשאלת מיקומה המדויק של טביעת האצבע נוגעת לשאלה האם יש אפשרות שטביעת האצבע הושארה על גבי אריזת הנורות במקום רכישתה, או שמא הייתה חייבת להתבצע בבית, על ידי מי שפרץ לתוכו וגנב מתוכו את חפצי המתלוננת, בהינתן כי מדובר בחפץ נייד.
בהעדר יכולת לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת את מיקומה המדויק קם הספק גם לגבי הנסיבות בהן הושארה טביעת האצבע.
6. כאמור, אין מחלוקת שהימצאות טביעת אצבע על חפץ הנמצא בזירת אירוע יכולה כשלעצמה לשמש כראייה יחידה ומספקת להוכחת זהותו של בעל הטביעה כמעורב בביצוע העבירה.
כל זאת אלא אם כן יעלה בידי בעל הטביעה לתת הסביר "תמים" להימצאותה של הטביעה במקום או על החפץ עליו נתגלתה.
על מנת לאפשר לנאשם להציע הסבר כאמור לסתירת החזקה כי הוא, כבעל הטביעה, מעורב בביצוע העבירה, יש להציג בפניו את מקום הימצאה של טביעת האצבע ואת מיקומה המדויק.
לא כך נהגו החוקרים במקרה שלפניי.
הנאשם נחקר כ-3 חודשים לאחר האירוע בחשד להתפרצות לבית והתבקש לתת הסבר להימצאות טביעת אצבעותיו בבית.
הנאשם הגיב שלא פרך לדירת המתלוננת, אותה כלל אינו מכיר וכי אינו יודע כיצד טביעת האצבע שלו הגיעה לבית, אך הוסיף כי עבד בהרבה מקומות בשיפוצים.
למרות גרסתו זו לא הובל לבית על מנת לנסות לקבל את גרסתו לאפשרות הימצאותו בדירה זו.
יתרה מכך, החוקר לא פירט בפני הנאשם היכן נמצאה טביעת האצבע שלו בבית, לא הוצגה בפניו קופסת הנורות עליה נמצאו טביעות אצבעותיו ולא ניתנה לו ההזדמנות לתת הסבר סביר להימצאות טביעת האצבע על גבי אריזת הנורות.
לא ניתן לצפות שבחלוף זמן כה ניכר יוכל הנאשם לזכור מתי ואיפה חיפש נורות או נגע באריזתו ואכן תשובותיו הייתה כללית ולפיה במסגרת עבודתו בשיפוצים הרבה לרכוש חומרי בניין בחנויות שונות לחומרי בניין ביפו ואפשר שנגע באריזת הנורות.
7. מאחר שמדובר בחפץ נייד, משלא הוכח מיקומה של טביעת האצבע על גבי אריזת הנורות ונוכח חלוף הזמן מיום הימצא טביעת האצבע ועד ליום שהתבקש לתת הסבר להימצאותה על אריזת נורת חשמל, לא ניתן לשלול את הסברו של הנאשם לאפשרות הימצאות טביעת אצבעותיו על גבי אריזת הנורות.
לאור מכלול הכשלים שנפלו בחקירת המשטרה ובדרך הצגת הראיות בבית המשפט, אני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם התפרץ לבית המתלוננת וגנב את החפצים המפורטים בעובדות כתב האישום.
משלא הוכח כדעבי הימצאותו של הנאשם בבית במועד ההתפרצות אין בנמצא גם ראיה הקושרת אותו לביצוע העבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל במועד ההתפרצות.
8. לאור כל האמור לעיל אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק, התפרצות למגורים וגניבה, כמיוחס לו באישום השני ומרשעה אותו, על יסוד הודאתו בעובדות האישום הראשון, בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, על פי סעיף 1(12) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952, כאמור בפתח הכרעת הדין.

עמוד 2

ניתנה היום, כ' כסלו תשע"ו, 02 דצמבר 2015, במעמד הצדדים